

Слѣдъ освобождението виждахъ Добри Чинтуловъ въ Сливенъ нѣколко пѣти. Изгубилъ жена си и единственниятъ си синъ Петъръ, на когото възлагаше всичкитѣ си надежди, овдовѣлъ и останалъ самъ на стари години, Чинтуловъ изглеждаше твърдѣ печаленъ и по старъ отколкото бѣше на години, но при все това, разговора му не бѣ лишенъ отъ духовитостъ и добро настроение. Послѣденъ пѣтъ се срѣщнахме въ Сливенъ прѣзъ лѣтото на 1884 год. Той се зарадва твърдѣ много, когато ме видѣ, стана му приятно, че видѣлъ единъ свой близъкъ, спомняйки си за покойния си синъ Петъръ, мой другарь отъ дѣтство. Слѣдъ като ме разпита за живота ми, за тогавашигѣ общественни работи, Чинтуловъ въздѣхна, че е остарилъ, слѣдъ това стана пакъ веселъ и засмянъ и каза :

— Наскоро се срѣщнахме съ баща ти, който завърши разговора съ тия думи: „Добри, Добри! Отсега нататкъ за нищо не ни бива!“

Слѣдъ тоя разговоръ се раздѣлихъ съ моя уважаванъ учитель. Вече не го видѣхъ — слѣдъ двѣ години той се помина. Още прѣди 30 години, когато започнахъ редактирането на списанието „Илюстрация Свѣтлина“, блазнѣше ме мисълта да помѣстя неговитѣ пѣсни, както и портрета му, придруженъ съ биографически бѣлѣжки. Това можахъ да сторя въ IX и XII годишника на списанието — благодарение на сътрудницитѣ ми Мих. Г. Грековъ, Д. Стойновъ и П. Ивановъ — бивши мои учители и негови другари. Идеята за тържественно отпразднуване стогодишнината отъ рождението на Добри Чинтуловъ ми дойде прѣзъюли миналата година, когато бѣхъ въ Сливенъ и сега съмъ доволенъ, че тя се осъществи — благодарение на добритѣ мои съграждани сливенци.